„SUBSEMNAŢII"

(Continuare din pag. 4-a)

mult celor mai extravagante întrebări posibile. Nu ştim cine a avut nefericita inspiraţie să spună de el că-i un ziarist spiritual. De atunci, stă cu pălăria în cap în redacţie, cu pipa'n gură şi cu picioarele pe masă şi, colac peste pupăză, se crede şi ziarist spiritual. Vine rar pentrucă

Gicu Epuran

tot timpul, spune el, e „pe teren" de unde culege ştiri... publicate în toate ziarele din ziua respectivă..

E ora douăsprezece. şueta continuă cu intensitate spre disperarea lui Russu, care nu poate calcula numărul câştigătorilor ultimului „grozav" concurs de pronosticuri şi mai ales a secretarului de redacţie, care nu are încă material suficient. Veşnicul întârziat Neagu îşi face însfârşit apariţia, după ce îşi prezintă în prealabil scuzele, de fiecare dată altele, celor în drept, care-i zâmbesc binevoitor şi nu mai par deloc surprinşi de variata inventivitate a pretextelor. Cel mai apropiat colaborator al „d-lui şef" este desigur Petre Gaţu, care, deşi are un stagiu destul de serios în materie de foot-ball, n'a reuşit totuşi niciodată să fie „şef".

Nea Petrică Gaţu, care însă nu-i chiar atât de negru la suflet cum arată la faţă, nu pune nimic la inimă şi prin miracole pe care nu ni le împărtăşeşte niciodată, reuşeşte să afle tot, până şi ceeace nici n'au încercat să viseze cei care fac obiectele „ultimelor noutăţi" ale lui p. g.

Câteodată, „Nea Petrică" face şi pe... cehoslovacul. Închipuiţi-vă atunci ce scandal face Jean Grossu, „don-juanul" redacţiei, care pe cât se crede de irezistibil, pe atât se vrea de indispensabil în tot ceeace priveşte sectorul ceh din vastul domeniu extern al lui Şeinescu. Şeful rubricei nu prea îi acordă însă mult credit, fiindcă „Jenică", i-a făcut figura de câteva ori şi poate acesta-i motivul pentru care Şeinescu s'a apucat subit să studieze... limba cehă.

Iată că în redacţie s'a făcut deodată linişte. Nu ştiu dacă Livia Vasilescu este miracolul, ştiu numai că doar un element femenin poate întrerupe terţetul

I. Manoliu şi D. Ştefănescu

interminabil al trubadurilor noştri, de curând transformat în quartet de accentele... nostalgice ale lui Neagu

Livia şi-a trecut recent cu succes, pe lângă examenele la facultate, şi pe cel de cronicară sportivă, spre disperarea câtorva „vedete" ale ping-pongului nostru care ar fi preferat-o numai jucătoare...

Lui Russu i-a venit în fine subit o

D. Constantinescu şi V. Roman

inspiraţie divină; Neagu, (care se scandalizase mai adineaori că Mărgineanu şi „Fanelibus"-District nu i-au dat materia la rubrică) a devenit deodată amabil şi invită toată lumea la o „v..v..vu..vu'că"

Naghi şi-a înghiţi ultimul cot-codac şi binevoitor, promite lui Nea Penescu că-i va publica tot reportajul scris în... mellé şi predat pentru numărul de Crăciun.

Dar Livia trece la secretariat, unde-i oferă obişnuita „Carpaţi" roşie lui Achille, invidiat în acea clipă de toţi... fumătorii, plus Nelu Blidaru, mai marele peste sportul cu mingea de celuloid, care scrie atunci mult, nu c'ar avea inspiraţie, dar, aşa, să-şi înnece amarul, regretând că nu este şi el jucător de ping-pong... sau măcar fumător.

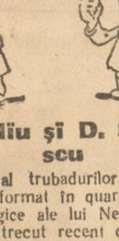

Cornel Georgescu

Iacint Manoliu „prâslea" redacţiei, e în schimb veşnic bine dispus, deşi şi el e în rubrica de ping-pong, mângâindu-se cu iluzia că însfârşit la „campionatul gazetarilor" îşi va lua revanşa pentru multe câte le „înghite" dela „domnii ascari" care pe el îl tratează... de sus.

După amiază este însfârşit linişte la „Sportul Popular". O linişte binefăcătoare şi neverosimilă. Câte un redactor liniştit (de nici nu l-ai cunoaşte că e unul din gălăgioşii de dimineaţă) pătrunde sfielnic în sala neinsuflefită ca o cronică a lui Romică Villara. E atât de dezolant, încât te poate apuca un plâns sughiţător, dar fără lacrimi, căci bineînţeles că o cerneală nu poate produce apă.

Iată-l de pildă pe Nelu Mărgineanu, pe care-l credeam pierdut prin sumbrele culoare ale federaţiei de foot-ball. Intră cu o privire visătoare şi un pardesiu verde. Se aşează la masă şi se gândeşte cui să-i ceară să-i scrie rubrica sa miercureană de sport universitar. Se gândeşte pierdut. Când a terminat de gândit, plecă, la fel de visător.

Rar de tot şi neregulat, Matty, caricaturistul „Sportului" vine să ne arunce o privire de Rembrandt plictisit. Iată-l acum, mai abătut ca totdeauna... Petre Gaţu, venit ca de obiceiu să dea 3—400 telefoane, îl întreabă intrigat: — Ce-i cu tine Matty? Ai o mină îngrijorătoare!" — „Păi, sunt îngrijorat pe bună dreptate. De câtva timp au început să moară cei mai mari caricaturişti din lume... De azi dimineaţă nu prea mă simt bine!"...

Aşa e Matty, spiritual şi cu un infricoşetor de mare număr de admiratoare care-l asaltează zilnic şi insistent Una i-a căutat zilele trecute şi, negăsindu-l,

Jean Grossu

s'a consolat cu... Achille. De aici conflict între secretar şi caricaturist.

După amiază sunt însă totdeauna prezenţi la redacţie Costică Nagu, care

S. Brizeanu

nu pierde un prilej să dea pilde de conştiinciozitate şi ca atare să-şi găsească treburi suplimentare, şi desigur Achille Alexandrescu. Secretarul de redacţie trebue să urmărească mersul lucrului în tipografie unde şeful paginator Nea Vasile Roman, argint viu, veşnic în activitate, veşnic grăbit, răbdător, mic şi simpatic, asigură împreună cu toţi ceilalţi apariţia la vreme a ziarului. Tot aici, întâlnim pe Nea Mişu Cristescu, bătrânul şi tachinatul nostru corector care — s'o mărturisim sincer! — face câte o figură de stil „corectoristică", încât ţi se face părul măciucă. Nu-i nimic: el le face, el le drege, el le... trage, cum ar spune Rosin.

Mai e şi Constantinescu, un cetăţean cu capul cocoţat pe un trup atât de

Nelu Blidaru

înalt, încât pluteşte în norii unor preocupări misterioase. Foarte misterioase, dar în orice caz nu preocupările de paginaţie, care ar trebui să le aibă conform statului de plată.

Viaţa unei sticle de cerneală într'o redacţie este deosebit de scurtă, deoarece „materia primă" pentru un ziar este însăşi cerneala. De aceea, din clipă în clipă, scădeam văzând cu ochii spre disperarea lui Rosin. Administratorul, economul, dăduse ordin lui Ion să toarne mereu... apă în călimări. Astfel din oră în oră deveneam mai palidă. Eram în special palidă de emoţia vederii lui Ion,

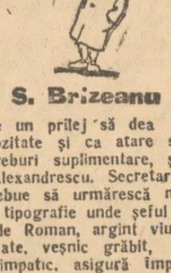

Livia Vasilescu

o apariţie atât de rară; şi apoi paliditatea este direct proporţională cu cantitatea de apă ce mă slăbea încontinuu.

Noroc de Lenuţa, funcţionara dela administraţie care molipsită dela spiritul economic al lui Rosin m'a luat grijulie şi zâmbitoare aşa cum e veşnic şi m'a încuiat într'un sertar negru şi izolat.

Aşa am putut rezista o zi întreagă, până seara târziu, când simpatica Lenuţa dela administraţie — zisă câteodată şi Zamfir Lenuţa — m'a... eliberat şi mi-am putut scrie impresiile.

Simt că mi-s clipele numărate şi mi-e ciudă că voiu sfârşi ca orice altă ţerneală: banal, întinsă pe hârtie.

E ora 10 seara....

In clădirea pustie, jos din holl, răsună glasul lui Achille Alexandrescu, adresându-se şefului paginator:

— „Hai nea Roman, că pierdem tramvaiul!"

„Zdup—zdup—zdup" pe scări... uşa turnantă mai scârţâie odată... portarul suge atipit un chiştoc de ţigară...

La „Dacia Traiană" e linişte...

In fine, e linişte şi la „Sportul Popular"

FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU O MERITUOASĂ GRUPARE MUNCITOREASCĂ DIN B.

«SINDICATUL METALOCHIMIC»

Prezentare de ŞT. IONESCU

Nu au trecut decât trei ani de la data când — pentru prima oară în istoria sportului românesc — muncitorii au pornit la organizarea sportului lor. Mânaţi de dorinţa fierbinte de a pătrunde în domeniile, până atunci închise pentru ei, clasa muncitoare a învins mille de dificultăţi ce constituiau tot atâtea piedici în calea marşului impetuos al afirmării sportului sindical.

Astăzi este suficient să arunci o singură privire înapoi — asupra drumului parcurs în această perioadă de timp — pentru a admira realizările uriaşe ale oamenilor muncii.

Ei sunt adevăraţii prieteni ai sportului, ei au muncit desinteresat în sluba lui — respectând principiile generoase — datorită cărora s'a putut ridica nivelul sportiv şi cultural al tineretului.

In slujba a 40.000 de muncitori

Unul din sindicatele care s'au afirmat pe tărâm sportiv este indiscutabil Sind. Metalochimic; Grupările Malaxa, Laromet, Vulcan, Voinea, I.O.R., Wolf, U. C. R., etc. sunt grupări ce deţin locuri de cinste în sportul democrat şi cari reprezintă cu succes acest sindicat.

Conştienţi de răspunderea mare ce o au, conducătorii au pus pe prim plan promovarea maselor masse în mişcarea sportivă, fără să neglijeze însă educaţia morală şi intelectuală a tineretului, îndeplinind astfel o sarcină în interesul general.

O vizită la Sofia...

Deplasându-se în Bulgaria cu o selecţionată de tir, d. Tempea — responsabilul sportiv al Sind. Metalochimic de atunci — în dorinţa de a adânci legăturile de prietenie cu ţara vecină a perfectat un match anual de foot-ball (tur şi retur) între cele două selecţionate sindicale, reuşind totodată să adaoge o nouă verigă la lanţul prieteniei noastre indisolubile.

...Şi primul match internaţional la Bucureşti

Evenimentul a fost îmbrăţişat cu multă căldură de zecile de mii de muncitori bucureşteni, aşteptând cu un viu interes ziua de 19 Septembrie 1946, zi de adevărată sărbătoare pentru ei, când tovarăşii de muncă urmau să-i reprezinte pentru prima dată într'un semnificativ match internaţional.

Având la îndemână un bogat şi selectionat material uman, d. Tempea a alcătuit unsprezecele reprezentativ din jucătorii grupărilor Malaxa, Voinea, O. R., Laromet, U. C. R. etc.

In prezenţa d-lui prim ministru dr. Petru Groza, cele două echipe muncitoreşti prietene, au reuşit cu ocazia acestui prim joc să cimenteze şi mai mult relaţiile cu ţara dela Sud de Dunăre.

1 August 1947...

...este ziua ce nu va fi uitată niciodată de jucătorii Sind. Metalochimic.

Pentrucă la această dată unsprezecele selectionat de d. Ştefiea — actualul responsabil sportiv al Sindicatului Metalochimic — şi antrenat de Augustin Botescu, a trecut Dunărea pe la Giurgiu înfrângând vizita ţării noastre vecine şi susţinând totdeodată primul match internaţional în deplasare.

Conştienţi de misiunea lor, jucătorii au avut o ţinută sportivă, demnă, cucerind odată cu victoriile şi simpatiile sportivilor bulgari.

La Dobrici au debutat printr'o strălucită victorie învingând cu 4—1, pentru ca în al doilea joc să dispună de selecţionata oraşului Limpol cu 5—2, în continuarea turneului, soţii sportului democrat au reuşit să smulgă aplauze sportivilor din Sofia şi pe ale acelora din Plovdiv, unde într'un ultim joc au terminat la egalitate cu Lewsky. Sunt rezultate excepţionale ce vor rămâne scrise pe prima filă a carnetului de performanţe ale Sind. Metalochimic.

Nu ne mai despărţim

Plimbarea cu vaporul, cu trenul, cu autobuzul, cu trăsura sau chiar pe jos, mesele comune la restaurant sau... la bricegg o pană de cauciuc... de bani... sau de ţigări au legat o strânsă prietenie între jucătorii cari în decursul celor trei săptămâni de turneu devenise'a o familie. Şuetele zilnice şi bancurile inveseleau chiar şi pe antrenorul Augustin Botescu şi pe d. Ştefiea, cari nici nu se gândeau că la înapoierea în ţară vor figura pe aceiaşi fişe de imobil cu totul al căror conducători erau.

Surpriza din strada Popa Soare

La Giurgiu, lume multă eşise în întâmpinarea caravanei ce se înapoia din Bulgaria.

In sunetul fanfarei şi cu braţele pline de flori, jucătorii au mers până în centrul oraşului unde la cel mai de seamă restaurant îi aşteptau gustarea cu respectivul pelinaş de Giurgiu şi evident cu renumita pastramă de capră.

Discursuri, felicitări, încă un pelinaş frapant şi familiar s'a îmbarcat în autobuzul ce într'o oră a străbătut asfaltul şoselei — ce o adăpea în Capitală — stopând în str. Popa Soare.

Frumos pavoazată, sala de festivităţi a Sind Metalochimic îşi aştepta oaspeţii.

D. Ardeleanu, pe atunci preşedintele sindicatului şi actual preşedinte al Consiliului judeţean Ilfov — a strâns călduros mâna jucătorilor felicitându-i pentru succesele obţinute. Cu o privire blajină şi părintească d-sa s'a adresat jucătorilor.

— Băeţi, vi se dă posibilitatea să rămâneţi şi mai departe împreună activând în echipa de foot-ball a grupării poli-sportive Sind. Metalochimic care a şi luat fiinţă.

Aţi realizat ceeace noi intenţionam să vă propunem.

— Toţi vom rămâne, pentrucă am devenit o familie şi vom apăra cu sfinţenie culorile sindicatului care ne-a oferit fericitul prilej de a ne afirma peste graniţă, răspunse Cristoloveanu în numele jucătorilor.

Conducători, antrenor şi jucători

Având în d. Ardeleanu un preşedinte harnic şi competent, Sind. Metalochimic păşeşte hotărît în viaţa sportivă. Numa în câteva zile totul este amănunţit pus la punct datorită muncei fără preget a distinsului preşedinte, a harnicului responsabil sportiv d. Ştefiea şi a preceputului antrenor Augustin Botescu care aştepta cu nerăbdare să debuteze

Ştefan Ionescu

în campionat cu echipa în care avea o mare încredere.

Ţinem să precizăm că tânăra sindicală a susţinut primul său match de campionat încadrat după înapoierea din Bulgaria

Jucătorii?

Muncitori în viaţa de toate zilele, sportivi desăvârşiţi pe teren şi parte din ei chiar soţi şi părinţi ideali (este vorba de acei căsătoriţi).

Vă prezentăm:

Ştefan Ionescu: selecţionat al echipei naţionale B, funcţionar la Vulcan.

Salta: ajustor la Uz. 23 August-Malaxa.

Iliescu: un talent provenit dela UCR.

Welzer III: destul de bine cunoscut de toţi sportivii.

Angajat la IOR.

Marinescu: strungar la Uz. Lemaitre.

Nuţescu: un tânăr talentat şi angajat al Uz. Voina.

Costel Nicolae: sudor la aceleaşi uzine.

Anghel: electrician la Standard-Telefoane internaţional al echipei de juniori.

Nicuşor: o speranţă a football-ului românesc, funcţionar la ind. Sârmei şi internaţional.

Drăgan: turnător la Uz. Malaxa.

Ivanovici: funcţionar Uz. Voina.

Luca: cunoscut dela Venus şi Ciocanul.

Cristoloveanu: funcţionar Asam, unul din cei mai vechi jucători.

Ursache: angajat al Uz. Malaxa împreună cu Mateescu.

Este una din cele mai tinere echipe din ţară care numără în total vârsta de 232 ani.

Campioni în primul an de activitate

In ciuda celor 22 de matchuri consecutive, Sind. Metalochimic a cucerit detaşat campionatul seriei a II-a a Diviziei Naţionale B, fără să piardă nici un joc pe teren propriu. Este o echipă omogenă, practică un football avansat şi este candidată serioasă pentru un loc în viitoarea Divizie Naţională A.

Este pe drept cuvânt o formaţie model a ţării româneşti.

Pe teren propriu, un club-house şi o pepinieră

Fiind absolut necesar, conducătorii duc tratative pentru amenajarea unui teren propriu.

Momentan se studiază planurile terenurilor Velodrom sau Turda, urmând ca imediat ce va avea acordul primăriei, să şi înceapă lucrările de amenajare.

Tratativele fiind foarte avansate, Sind. Metalochimic va fi în curând proprietarul unui frumos stadion.

In schimb clubul va fi inaugurat chiar în primăvară, lucrările de amenajare fiind în curs şi urmând să fie terminate în prima lună a anului viitor.

Noul club-house va fi asemănător celora din străinătate.

In afară de prima echipă, Sind Metalochimic posedă un important lot de juniori care activează în campionatul districtual. Cu o bogată pepinieră, sindicaliştii vor putea să-şi împrospăteze în orice moment formaţia.

Abnegaţia şi munca desinteresată depuse în slujba sportului de conducătorii acestui sindicat au dat fiinţă unui club model, unei vaste organizaţii de tineret, unde tânăra generaţie capătă o educaţie sportivă şi morală democratică.

CRĂCIUNUL INNOTĂTORILOR

SAU... CUM AR VREA EI SĂ FIE

Crăciun 19...

Evenimentul sportiv cel mai important era, în acel Crăciun de pomină, nu un turneu de foot-ball, nici vreun match internaţional de hockey, sau de ping-pong, ci unul de polo.

Acest match conta pentru Divizia Naţională de polo şi coincidea cu deschiderea oficială a noului bazin acoperit.

Devreme, de dimineaţă; pâlcuri pâlcuri de sportivi se îndreptau spre

locaşul cazinoului; dovedind astfel popularitatea jocului de polo.

Jucătorii echipei bucureştene se pregătiseră îndelung, sub conducerea antrenorului străin, pe care-l angajaseră; pentru a nu-şi dezlănţuina galeriile care o voiau învingătoare în jocul cu puternica echină provincială, care ne fusese totdeauna superioară.

De data aceasta era altceva. O ştiau şi jucătorii: carl, veseli şi încrezători, se îndreptau spre locul matchului, cântând, cu voioşia curcanilor lui Alexandri:

"Pecat-am sapte sore bazin
"Cu trei rezerve, zece
"Şi pentru noi nu era chin
"Măcar şi-o apă rece.

Dar apa nu era rece. Construcţia modernă a noului bazin acoperit permitea o încălzire adecvată.

Tamanul era din sticlă, permiţând razelor de soare să se joace în apa străvezie.

De-oparte şi de alta a bazinului tribunele metalice nu erau suficiente pentru miile public veniţ să asiste la întâlnire.

*

Jocul fu de o tehnică factură şahistică, iar arbitrajul, rupând cu trecutul, mulţumi ambele echipe

Invinseseră bucureştenii Publicul isbucni în aplauzele entuziaste, cari, mărite de ecou, săliii, făceau un sgomot asurzitor.

*

...Sgomotul acesta lucrat în mintea mea mă opri din visarea cu care începutul meu o luase razna.

Imi dădui seama că acest Crăciun, Crăciunul 1947, era la fel de trist pentru înnotătorii bucureşteni.

Bazin acoperit, antrenor străin, nu me mulţă, atâtea vise...

*

Dar poate că anul viitor vom scrie un articol la fel de utopic dar care nu va începe, la fel, ca acesta: Crăciun 19... ci poate Crăciun 194.

Sau poate anul viitor d. Topor va fi şi mai de grabă şi nici nu vom avea nevoie de bazin acoperit!

Nelu Blidaru

11 ATLEŢI AU ALERGAT 10,2 SEC. PE 100 M.!

Cifra desigur surprinde, mai ales că fabelul recordmenilor mondiali la această probă nu indică numele decât a doi atleţi.. restul credităţi cu această cifră, beneficiarii unui vânt din spate. Şi însfârşit, o ultimă concluzie... printre ei nici un european:

J. Owens (USA) Rec. Mond.
H. Davis (USA) Rec. Mondial.
Ellerbée (USA)
Johnson (USA)
Padock (USA)
Peacock (USA)
Metcalfe (USA)
Jeffrey (USA)
Yoshioka (Japonia)
Marques (Argentina)
Lopez Tesia (Uruguai).

Jesse Owens (U. S. A.) a adus victoria ţării sale la Jocurile Olimpice

— Episod berlinez 1936 —

JESSE OWENS a câştigat atâ Olimpice, Hitler a refuzat să dea mâna cu el după ce toţi ceilalţi învingători avuseseră această "onoare" aproximativă. Hitler nu la dat mâna lui Owens, pentrucă atletul era negru. Hitler era însă mai negru: la suflet. Şi dacă "fuehrerul" n'a dat mâna cu Owens, păcatele, evident că nu Jesse Owens pe stadionu Olimpic din Berlin nu era decât o ogbine din nefericire.

tea probe cât a câştigat la jocurile ta, în linşajurile dintr'o mare demo-

..atunci JESSE OWENS a cunoscut şi fascismul european.

După toate victoriile lui JESSE OWENS se ridica pe cel mai înalt catarg al Stadionului Olimpic steagul Statelor Unite şi JESSE OWENS era încoronat cu cununa marilor învingători.

Dar JESSE OWENS nu fusese felicitat cum fuseseră ceilalţi câştigători. Nu a fost, pentru că era negru... şi JESSE OWENS privea steagul înălţat în cinstea victoriilor sale. Două lacrimi i se furişară între gene.

A văzut dungile albe de pe steag şi şi-a amintit că în ţara (care i se dă voe să spună că e a lui) de fumile lungi şi albe ca nişte dungi de steag sunt spânzuraţi fraţii lui, negrii...

A văzut dungile roşii şi şi-a amintit de nesfârşitele şiroae de sânge nevinovat, sângele fraţilor săi ucişi... hitlereşti, în linşajurile dintr'o mare democraţie".

„Marea republică democrată" îi dădea voe lui JESSE OWENS să câştige probe peste probe pentru steagul acela, cu dungi de înfiorătoare aduceri aminte, dar „marea republică democrată" nu dădea voe ca în campionate să ia parte şi echipe în care să figureze negri:

— JESSE OWENS şi fraţii lui sunt

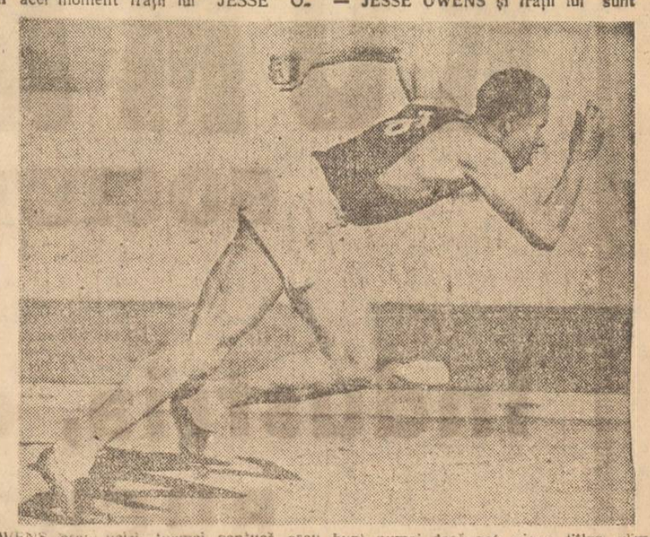

WENS erau ucişi, tocmai pentrucă erau fraţii lui JESSE OWENS. Adică erau negri. Şi în timp ce JESSE OWENS suia pe catargul cel mare un drapel cu 48 de stele, în acea ţară negrii nu aveau voe să joace basse-ball sau foot-ball, basket, sau ce le făcea plăcere.

Steagul acesta fluturа pe cel mai bătaia vântului. Era mândru de victoria lui JESSE OWENS. Şi poate tocmai în acel moment fraţii lui JESSE O-

„Ceilalţi când vin, mă?!"...

buni numai dacă pot aduce titluri olimpice sau îşi varsă sângele pentru mărirea imperiului dolarilor.

Altfel n'au ce căuta pe câmpul de sport. Negri n'au voe să joace basse-ball. Negrii sunt buni doar să muncească din greu şi să fie linşaţi. Dacă vreunul izbuteşte să câştige vre un titlu olimpic sau mondial, îl va câştiga desigur pentru noi, pentru democraţia noastră şi pentru steagul nostru. Dar n'o să avem nimic în contră dacă nu va fi felicitat la fel ca ceilalţi învingători ai probelor olimpice! In definitiv, ce-i el? Un păcătos de negrut Să fie mulţumit că nu-l linşăm şi că, mai mult încă, îi dăm voe să facă sport. In orice caz, iar trebui o mică bătaie! Ce? 10"3 n'a putut să meargă? Sau face pe nebunul cu noi?

.....
.....
.....

...şi JESSE OWENS se mai gândea că lui şi numai lui îi revine meritul că steagul acela cu vârgi şi stele e acolo sus, sus de tot, de unde nu-l mai poate coborî chiar de ar vrea el. Şi două lacrimi i s'au prelins pe faţă.

Dar nimeni nu le-a văzut, căci întregul chip îi era umbrit de cununa învingătorilor olimpici Şi nu le-au văzut nici reporterii fotografi, nici reporterii de... chewing-gumm, care transmiteau mândri prin radio şi telefon:

JESSE OWENS (USA) a adus victoria ţării sale la J. O. purtând ghetele cu cuie ale trustului încălţămintei din Boston.

Eugen Schoenzwitt

Istoria nu se repetă

(Urmare din pagina 1-a)

social şi vede în sport într'adevăr ceeace este un sport democratic: factor de educaţie.

Adio, profesionism (şi adio amatorism, căci acolo unde nu există profesionism nici amatorism nu mai există) şi adio, tot cortegiul de fenomene neliniştitoare cari însoţesc formele de sport exhibiţionist. Sportul nou nu cunoaşte sport profesionist, căci toţi vor face sport şi-l vor face conştienţi, sub binele lor şi al poporului întreg.

Nu am spus lucruri prea noui despre acest sport, fiindcă această nouă formă a şi apărut la noi în forma sportului sindical, care, nu-i de mirare, ia din ce în ce mai mare amploare la noi, tocmai fiindcă oamenii muncii înţeleg mai bine (sau, mai corect spus, numai ei înţeleg bine) decât alţii rolul sportului în viaţa omului ocupat cu o muncă productivă.

Muncitorii, într'adevăr, au început la noi să practice sportul ca o activitate care le vine în ajutor pentru a putea munci mai bine, mai cu folos pentru ei şi pentru întreg poporul.

In acest sens mai larg, întreaga mişcare sportivă devine cu încetul (de fapt destul de repede, căci progresăm cu paşi uriaşi) un sport muncitoresc, adică un sport făcut mai mult sau mai puţin direct pentru sporirea capacităţii de muncă a omului.

Lărgind sensul acestui sport sindical, el devine un sport al tuturor ce or ce muncesc, un sport al muncii. Şi aici am ajuns la capătul unei evoluţii, la un progres, care redă omului demnitatea, şi sportului un conţinut nou, mai plin: sportul devine într'adevăr util omului şi societăţii.

Istoria nu se repetă niciodată! Istoricienii reacţionari degeaba au lansat lozinca: „Istoria se repetă". Lor le convine ca omenirea să rămână într'o stare permanentă de împărţire pe clase, dintre cari unele exploatate şi altele profitoare, exploatatoare.

Insă Omenirea, în mersul ei înainte, condusă de elementele cele mai progresiste spre forme noui, răstoarnă calculele făcute de anumiţi profitori şi creiază o viaţă nouă. Cum nu a existat în trecut.

Aceste forme noui sunt astăzi democraţiile populare, cari merg cu paşi mari spre socialism, aşa cum nu s'a întâmplat niciodată în trecut. Deaceea nu se repetă istoria şi deaceea şi acest Crăciun înseamnează ceva nou, altul ca până acum, pentru noi toţi, sportivi şi muncitori, căci ne apropiem repede de tot către un scop, care trebue să ne aducă o viaţă mai bună tuturor.

Aşa privit, acest Crăciun, sărbătorile, — chiar şi cu lipsuri pentru mulţi, — însemnează mai mult decât o pauză în muncă şi constitue un adevărat prilej de reculegere şi de strângerea unor forţe noui, pentru viitor.

ZÂMBIŢI DE CRĂCIUN...

Centru fix

In ultimul timp, „medicinistul" basketballist Ardeluş Tulbure e folosit cu multă insistenţă centru înaintaş fix. Firească întrebare tuturora: dece acest post nou pentru Ardeluş?

— „Asta nu pentrucă el ar juca „la... fix", ci pentrucă în vechiul sistem mai venea şi înapoi, pe când acum, fiind fix... ne încurcă mai puţin", *ne-a şoptit răguşitul* Dan Chiriac.

Dar restul?...

Acum câţiva ani, o finală de rugby excepţional de dură TCR - PTT După câteva minute un TCR-căzu şi în neimtire a fost dus cu Salvarea. Câteva minute mai înversunate şi alt TCR-ist îl urmează spre spital. Când a ajuns acesta, cel dintâi abia îşi revenise şi ameţit îl întrebă:

— „Ceilalţi când vin, mă?!"...